

[Fraenkel.]

stikke noget under Stolen, selv om det er aldrig saa ubehageligt at gøre sig det klart.

Vurderingen af Ejendommene for Øjeblikket svarer netop ikke til de arbejds-skabte Værdier i dem. Den svarer ikke til, hvad Landbruget er i Stand til at faa ud af Bedrifterne med de nuværende Priser. Der er under Hensyn til de nuværende Priser en Overkapitalisering af Landbruget, hvilket er det centrale i Misèren. Deri skal ikke ligge nogen som helst Bebrejdelse mod Landbruget. Der skal ingen Bebrejdelse ligge i, at Landbrugerne har købt stadig dyrere og dyrere i Forventning om, at Priserne stadig vilde stige. Det er saa let forstaaeligt, at de Folk, der har villet havde fat i deres Produktionselement, har maattet betale, hvad der forlangtes for Gaardene, de har maattet betale i en optimistisk Forventning om, at ogsaa Priserne stadig væk vilde stige, noget, der altsaa er slaaet fejl og — Gud bedre det — ser ud til at være slaaet fejl for lang Tid.

Saa kommer jeg til en anden af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Bemærkninger, nemlig den, at naar der ingen Mulighed er for at sætte Indtægterne op, saa maa man ned med Udgifterne, og dette er naturligvis meget rigtigt. Men hvad jeg ikke tror er rigtigt i Bemærkningen, er, at der ikke skulde være nogen Mulighed for at sætte Indtægterne op. Det har undret mig under denne Debat, og det har undret mig under tidligere Debatter om de økonomiske Forhold, at alt vort Vid og al vor Sans sætter vi ind paa at forklare, hvordan Fordelingen skal være, men der er ingen Mennesker, der tager det Spørgsmaal op, om det dog ikke er muligt at skaffe noget mere frem, der kan fordeles.

For det tror jeg, der er, baade i By-erhvervene og i Landbruget. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, men under alle Omstændigheder er det dog klart, at en Regering og en Rigsdag kan ikke have udtømt sin Funktion under disse Forhold ved stadig blot at debattere, hvordan man skal fordele, de maa dog tage det Spørgsmaal op til en grundig Undersøgelse, om der virkelig ikke kan skaffes mere frem i Landet til at fordele.

Det er min faste Overbevisning, som ikke beror paa Skrivebordsspekulationer, men paa Undersøgelser, at det kan ske. Men selvfølgelig kan disse Undersøgelser ikke føres igennem, medmindre Regeringen vil hjælpe til, og derfor retter jeg atter en Henvendelse, først og fremmest til den højt-

ærede Landbrugsminister; men ingenlunde til ham alene, om at skaffe det frem, som er udarbejdet af det Markedsnævn, han har under sig.

Der maa jo dog være noget; det er ogsaa sagt mig af Formanden, at der allerede var indleveret Ting til Ministeriet. Jeg spørger da: Hvorfor ser vi det ikke? Det Udvalg kan ikke være bekendt nu at have siddet et Par Aar og have arbejdet med denne Opgave uden at have skaffet noget frem, og det er en ganske overordentlig vigtig Opgave, det der har paataget sig. Bedst naturligvis, hvis det kan pege paa noget, der kan skaffes frem; men ogsaa selv om Resultatet er ganske negativt og det med Sikkerhed kan siges, at der kan ikke skaffes noget frem, maa vi have Besked. Derved er vi bedre hjulpede end ved at staa, som vi gør nu, famlende, uden at vide, om der overhovedet er positive Muligheder i den Side af Erhvervslivet eller der ikke er det.

Ministeren for Søfart og Fiskeri (Stau-ning): Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har igen gjort nogle Bemærkninger om det beklagelige i, at Partsfiskerne ikke er medtaget til Understøttelse efter det foreliggende Lovforslag. Jeg kan kun ytre min Glæde over, at det ærede Medlem aabenbarer en saa betydelig Interesse for disse Partsfiskere, og hvis han, som sagt, kan finde en praktisk fremkommelig Vej, ad hvilken de kan blive understøttet, vil det neppe støde paa Modstand. Jeg beder altsaa fremdeles det ærede Medlem om, naar Udvalget nu bliver nedsat, at aabenbare gennem et Ændringsforslag, hvordan dette Problem skal ordnes. Jeg er meget tilbage for denne Opgave under Hensyn til, at Partsfiskerne med Hensyn til Løn vel var langt nede, men dog ikke anderledes end, at talrige andre var lige saa langt nede, og jeg var vanskelig i Stand til at se, hvorledes Staten kunde yde Tilskud til de enkelte Individuers Arbejdsfortjeneste.

Hvad angaar Partsfiskerne, kan jeg oplyse, at ved den Undersøgelse, der er foretaget for at faa Rede paa, hvordan Fiskerne er stillet, har man f. Eks. fra Esbjerg faaet en Række Oplysninger om deres Indtægter, og disse var i 1929 og i 1930 ved en Opgørelse, som man gaar ud fra er saa nogenlunde rigtig, henholdsvis 2 026 og 2 021 Kr. aarlig. For 1931 har man ikke kunnet tilendebringe Opgørelsen, men man har ved Hjælp af Stikprøver fra Fangsten og derigennem ogsaa af Udbyttet af Fangsten gjort op et Fald i Fiskernes Fortjeneste i 1931, og for Partsfiskernes Vedkommende